

Vladimir Arsenić (1972, Beograd), magistrirao komparativnu književnost na Telavivskom univerzitetu. Bio je redovni je kritičar internet portala *e-novine.com*. Pisao za Treći program HRT-a, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Beton*, *Peščanik*, *versopolis.com*. Objavio je knjigu književnih kritika *Etike pripovedanja* (2019). Tekstovi su mu prevedeni na slovenački i albanski. Prevodi sa engleskog i hebrejskog. Sa Srđanom Srđićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Topolskoj 18 i izdavačku kuću „Partizanska knjiga”. S prijateljima uređuje književni časopis *Ulaznica* koji izlazi u Zrenjaninu.

Branko Anđić (1952, Beograd), pisac, prevodilac, profesor književnosti i novinar. Diplomirao je na Odseku za opštu književnost i teoriju Filološkog fakulteta u Beogradu. Jedan od pokretača i urednika časopisa za svetsku književnost *Pismo* i nekadašnji član uredništva *Književnih novina*. Od 1990. godine živi u Buenos Ajresu. Objavio je prozne knjige: *Posle svirke* (1983), *Lavica liže rane* (1989), *Kao iz kablja* (2003), *Ovo je istinita priča* (2007), *Veličina sveta* (2008, prerađeno izdanje 2020), *Play Back* (2012), *Teški metal* (2014), *Veliko spremanje* (2017), *Dnevnik međuvremena 2000–2020* (esejistika, 2021), *Tajna agencija nove Jugoslavije* (2021) i *Na mapi utopije* (putopisi, 2023). Priredio je nekoliko antologijskih izbora pripovedaka sa područja Latinske Amerike, a prevodio je dela nekih od najznačajnijih latinoameričkih, španskih i severnoameričkih pisaca kao što su Horhe Luis Borhes, Mario Vargas Ljosa, Gabriel Garsija Marques, Hose Donoso, Karlos Fuentes, Ana Marija Šua, Liliana Her, Pedro Huan Gutjeres, Hose Ortega i Gaset, David Sedaris, Isidoro Blajsten i David Bezmozgis. Dobio je 2011. godine Nagradu „Mi-

loš Crnjanski” koju dodeljuje Vlada Republike Srbije. Živi u Beogradu.

Bojana Aćamović (1985, Sarajevo), diplomirala je na Katedri za engleski jezik i književnost Filološkog fakulteta u Beogradu. Master studije iz engleske književnosti završila na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, a doktorsku disertaciju „Poezija Volta Vitmana u kontekstu književne avangarde u Srbiji” na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na Institutu za književnost i umetnost 2012. angažovana je kao stipendista Ministarstva prosvete, nauke i tehnološkog razvoja na projektu „Srpska književnost u evropskom kulturnom prostoru”, a od 2014. kao stalno zaposlena na istom projektu i kasnije na odeljenju „Uporedna istraživanja srpske književnosti”. Od 2014. je i sekretarka projekta/odeljenja. Živi u Beogradu.

Vladan Bajčeta (1985, Bosanska Krupa), diplomirao je na Grupi za srpsku i svetsku književnost Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu, gde je završio master i doktorske akademske studije. Viši je naučni saradnik Instituta za književnost i umetnost u Beogradu na Odeljenju za istoriju srpske književne kritike i metakritike. Knjige: *Borislav Mihajlović Mihiz: kritičar i pisac* (2021) i *Non omnis moriar: o poeziji i smrti u opusu Vladana Desnice* (2022). Živi u Beogradu.

Dragana Bošković (1980, Novi Sad), diplomirala je i magistrirala na Odseku za srpsku književnost i jezik Filozofskog fakulteta u Novom Sadu i radi kao gimnazijski profesor. U naučno-istraživačkim radovima bavi se fenomenom književne fantastike, erotskog i smehovnog, kao i mitološkim i interdisciplinarnim korenima fantastike u srpskoj i svetskoj književnosti 19. i 20. veka. Objavila je zbirku kratkih priča *Faunomenologija* (2008) i naučnu monografiju *Moć fantastike* (2018). Živi u Novom Sadu.

Vladimir Gvozden (1972, Novi Sad), radi kao vanredni profesor na Odseku za komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu. Objavio je sledeće knjige: *Jovan Dučić putopisac: ogled iz imagologije* (2003), *Činovi prisvajanja: od teorije ka pragmatiki teksta* (2005), *Književnost, kultura, utopija: ogledi* (2011), *Srpska putopisna kultura 1914–1940*. (2011), *Nine Serbian Poets/Devet srpskih pesnika* (antologija, 2012), *Književnost i otpor* (2015), *Anatomija robe: ogledi iz kritike političke ekonomije* (Sa Alparom Lošoncem, 2016) i *Komparativna književnost i kultura – kritički uvod* (2019); uredio je *Pregledni rečnik komparativne književnosti i kulture* (2011, zajedno sa Bojanom Stojanović Pantović i Miodragom Radovićem) i priredio temat *Polja posvećen V. G. Zebaldu* (2011). Prevodi sa engleskog jezika. Živi u Novom Sadu.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srpkinja), *Milica–Vuk– Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Stojadinović Srpkinje sa savremenima* (1991), *Iskustva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srpkinja krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpkinji), *Bibliografija radova o Milici Stojadinović Srpkinji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srpkinje* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016), *Kritika pamćenja* (2017), *Kubanske prijateljice* (2020) i *Dnevnik Anke Obrenović (1836–1838)* (2021). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa“, „Ljuba Nenadović“. Živi u Novom Sadu.

Monja Jović (1977, Zagreb), završila je master na Grupi za srpsku književnost i jezik sa opštom književnošću na Filološkom fakultetu u Beogradu. Radi kao urednica za srpski jezik u jednoj od najvećih izdavačkih kuća specijalizovanih za udžbenike. Priredila je dve knjige radova dece sa Kosova i Metohije, u periodu kada je radila na projektima psiho-socijalne podrške usmerenim na decu iz kosovskometohijske enklave: *Sanjam, a šta mi se događa* (2005) i *Pisma iz enklava – pozdrav sa Kosova i Metohije* (2006). Jedna je od pokretača i autora velikog projekta pod nazivom „Usmena istorija stradanja civila u NDH – Zaveštanje“, koji predstavlja svojevrsnu arhivu usmene istorije o stradanjima civila u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. Kao jedan od rezultata ovog projekta jeste i dokumentarac „Zaveštanje“ (2017). Autorka knjige *Utopija i distopija u srpskoj prozi druge polovine dvadesetog veka* (2020).

Zorica Đergović Joksimović (1968), redovna je profesorka za užu naučnu oblast Anglistika na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu, gde, između ostalog, predaje i Naučnu fantastiku, Utopiju u engleskoj književnosti i Distopiju u književnosti i na filmu. Objavila je tri naučne monografije, kao i više desetina naučnih radova, te priredila tri tematska zbornika radova. Članica je mnogih domaćih i međunarodnih stručnih i naučnih udruženja, kao i Savetodavnog odbora međunarodnog časopisa *Utopian Studies*.

Zlatko Jurić (1972, Kotor Varoš), pesnik, književni kritičar, esejista. Osnovne studije srpskog jezika i književnosti završio na Filološkom fakultetu Univerziteta u Banjoj Luci, a na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu doktorirao na temi „Poezija i poetika Novice Tadića“. Pesme su mu prevedene na bugarski, engleski, mađarski, poljski, ruski i slovenački jezik. Objavio knjige pesama: *Tamjanuša i djevičnjak* (1997), *Božja nesvest* (2003), *Vrata vrtova* (2008), *Neodrečene reči* (2011) i knjigu za mlade *Klikonogi u doba koro-*

ne (2020). Živi u Banjoj Luci gde radi kao bibliotekar.

Aldona Kopkjevič (*Aldona Kopkiewicz*; 1984, Ščečin, Poljska), poljska pesnikinja i teatrološkinja. Studije polonistike završila je na Jagelonskom univerzitetu u Krakovu, na Katedri za antropologiju književnosti i istraživanja kulture doktoratom *Evociranje tela. Čula i afekti u odnosu na filozofske i književne diskurse u XX veku*. Mentorka joj je bila prof. Ana Lebkovska. Tokom doktorskih studija dobijala je stipendiju Nacionalnog naučnog centra. Auktorka je četiri pesničke zbirke: *avgust (sierpień, 2015)*, *Štedra (Szczodra, 2018)*, *Radi probe (Na próbę, 2020)* i *Pokraj sebe (Przy sobie, 2022)*. Za pesničku zbirku *avgust* dobila je Vroclavsku nagradu za poeziju Silesijus (2016), a za zbirku *Štedra* Nagradu Fondacije Koščelskih (2019). Trenutno je na stipendiji u Holandiji.

Nebojša Lazić (1966, Aleksinac), diplomirao je na Odseku za jugoslovensku književnost i srpski jezik na Filološkom fakultetu u Prištini, a magistrirao i doktorirao na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavio je dve studije o delu Borislava Pekića: *Antutopijska trilogija Borislava Pekića* (2013) i *Vreme i prostor u Zlatnom runu Borislava Pekića* (2016), kao i roman *Opraštanje* (2014). Objavljivao je brojne naučne radove u Srbiji, delom i u inostranstvu. Redovni je profesor na Filozofskom fakultetu u Kosovskoj Mitrovici, osnovni predmet koje predaje je srpska književnost XX veka. Živi u Beogradu.

Ivana Maksić (1984, Kragujevac), piše poeziju, crtice, eseje i prevodi s engleskog jezika. Objavila knjige poezije *O telo tvori me* (2011), *Izvan komunikacije* (2013), *La mia paura di essere schiava* (na italijanskom, 2014) i knjižicu *Jaz sem tvoj propagandni film* (2018). Poezija joj je zastupljena u više antologija i zbornika. Urednica je zbornika poezije socijalne tematike *Do zuba u vremenu* (2014) i regionalnog zbornika socijalne i angažovane poezije *REZ* (2016), te novina *MAMAC* (od 2015). *Kćeri, zar ne vidiš*

da gorim je auktorkina četvrta knjiga poezije (Nagrada Beogradskog festivala poezije i knjige *Trgni se! Poezija!* 2020).

Ljiljana Maletin Vojvodić (Novi Sad), završila studije književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Članica je Srpskog književnog društva i Društva književnika Vojvodine. Piše romane, pripovetke, putopise, eseje i tzv. umetničke knjige/ knjige umetnika. Učesnica je internacionalnih rezidencijalnih i istraživačkih projekata u Japanu, Rusiji, Austriji, Španiji, Portugaliji, Francuskoj, Latviji, Finskoj, Švedskoj, Norveškoj, na Islandu i Grenlandu. Nagrađivana je za svoj književni rad: Nagrade „Andra Gavrilović” i „Milutin Uskoković”, stipendije Ministarstva inostranih poslova Austrije i Finske, Ambasade Norveške i Finske, norveške literarne agencije NORLA, EU Japan Festa iz Tokija, Muzeja Upernavik na Grenlandu i dr.

Violeta R. Mitrović (1989, Novi Sad), doktorantkinja na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Proučava srpsku književnost XX veka, posebno stvaralaštvo Ivana V. Lalića i Borislava Pekića. Piše naučne radove, eseje, prikaze i književnu kritiku. Objavljuje u periodici. Prevodi s engleskog. Auktorka je knjige eseja i kritika *Hermeneutička pristaništa* (2018).

Marija Nenadić Žurka (1986, Zrenjanin), naučni istraživač, prevodilac. Doktorirala je na Filološkom fakultetu u Bukureštu na temu avangarde u Srbiji i Rumuniji. Radi u Institutu za istoriju i teoriju književnosti „D. Kalinesku” pri Akademiji Rumunije. Prevodi s rumunskog na srpski jezik poeziju, prozu, esejistiku i književnu kritiku. Objavila je prevode poezije Lučijana Blage, dva romana Lilijane Korobke, tri studije književne kritike Euđena Simiona, kao i književno-istorijske radove Oane Soare, Šerbana Aksinte, Bogdana Krecua. Za prevod poezije Todora Manojlovića na rumunski jezik dobila je Nagradu Društva književnika Vojvodine za prevod godine 2014.

Marija Nenezić (Beograd), diplomirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu na Grupi za srpsku i opštu književnost. Urednica je u redakciji za kulturu RTS-a. Živi u Beogradu.

Milutin Ž. Pavlov (1943, Kikinda), diplomirao je studije glume u klasi Ljubice Ravasi 1966. godine u Novom Sadu. Pesnik, pripovedač, esejista, romanopisac, književni kritičar, dramski pisac. Objavio je sledeća dela: poezija – *Vatra zrelog bagrema* (1973), *Ženi sam rekao ljubav* (1977), *Nad glinom žito* (1986), *Bela jesen u novembru* (1991), *Pas izgubljenog čoveka* (2014); esejistika – *Esej o glumcu* (2000), *Majstori plavih violina* (2017) i *Pisac u ogledalu Marsela Prusta* (2021); romani – *Suvi žig knjige drugova* (1979), *Šarmer male varoši* (1990, 1995), *Rasput* (1994), *Velizar i Đurđica* (2000), *Galop gospodina Aresa* (2003), *Nebo je veliko dugme* (2006), *Dobošarski ponedeljak* (2009), *Kostim na sceni divljih ruža* (2011); publicistika – *Severni revir belog rudara* (1975); knjige pripovedaka – *Razaznajem tornjeve* (1971, 1989), *Klovnovi dolaze u podne* (1982), *Duhovi kartonskog kofera* (2005), *Cipele vranog konja* (2007), *Žuti fijaker* (2008), *Dobošarije* (2008), *Teretni voz* (2017), *Slika Edvarda Munka u kući moga brata* (2020) i *Dan familijarnog slikanja* (2022); dečja poezija – *Sve ptice iz dedinog šešira* (1998) i *Majstori plavih violina* (2017). Dobitnik je brojnih nagrada i priznanja za književni rad. Prevođen je na makedonski, ruski, mađarski, jermenski, nemački, rumunski i albanski jezik. Živi i stvara u Novom Sadu.

Mira Popović (1952, Beograd), pisac, novinar i prevodilac, rođena je u Beogradu, gde je diplomirala novinarstvo na Fakultetu političkih nauka. Studirala je komunikacije u oblasti kulture na postdiplomskim studijama pariske Sorbone i Beogradskog Univerziteta. Dugogodišnji je dopisnik iz Francuske jugoslovenskih, srpskih i stranih medija među kojima su novinska agencija *Tanjug*, dnevnik *Danas* i nedeljnici *Evropa* i *Novi magazin*. Od 1996. živi u Parizu. Od 2008. potpuno se posvetila pisanju i književnom prevođenju s francuskog na srp-

ski jezik, nastavivši da piše za beogradsku štampu o književnim i kulturnim zbivanjima u Francuskoj. Autor je knjiga priča *Beograd Pariz* (2007), *Harmonija* (2012), *D'une terrasse à l'autre* (2012), *Društvo odbačenih junaka* (2016), *Buđenje* (2017), *Propitivanje peska* (2020) i knjige razgovora *Reč i (s)misao* (2014). Prevela je, pored ostalog, knjigu iz oblasti teorije književnosti *Anticipirani plagijat Pjera Bajara* (2010) i knjigu razgovora Margerit Diras pod naslovom *U senci strasti* (2015). Sopstvenu prozu i prevode prozних tekstova francuskih autora među kojima su Le Klezio, Filip Delerm, Ani Somon, redovno objavljuje u vodećim srpskim književnim časopisima. Priče su joj zastupljene u antologijama i kolektivnim zbirka-ma *Leksikon božjih ljudi* (2010), *25 ans et des nouvelles* (2016), *Najkraće priče srpskih pisaca* (2017) i *Strah i trepet* (2017). Knjiga priča *Harmonija* bila je u najužem izboru za Andrićevu nagradu za 2012. Za zbirku priča *Buđenje* (2017) dobila je Bazarovu književnu nagradu „Žensko pero“ za 2017. godinu. Priče su joj prevedene na francuski i engleski jezik.

Zorica Radaković (1963, Sinj, Hrvatska), pesnikinja, dramska autorka i spisateljica s devet objavljenih naslova, od kojih je poslednji, roman *Sanjarica* (2017). Na Filozofskom fakultetu u Zagrebu apsolvirala na Odsjeku za jugoslavenske jezike i književnost. Godine 1984. u prvom kolu biblioteke *Quourum* izlazi joj zapazena knjiga – projekt *Svaki dan je sutra*. Od tad objavljuje niz pesničkih knjiga: *U mraku mrtav čovjek* (1988), *Bit će rata* (1993), koja je prevedena na makedonski, *Pola jedan* (1995), *Žene, muškarci, psi* (2000), itd. Uz knjige poezije objavljuje i prozu, eseje, kritike te radiodrame i drame. Godine 2000. njena antiratna drama *Susjeda* dobila je međunarodnu nagradu u Beču te praižvedena na nemačkom, a potom izvedena i na hrvatskom jeziku u kazalištu ZKM. Poezija i proza zastupljene su joj u pregledima i antologijama. Radila i kao novinarka objavljujući reportaže i tekstove iz područja kulturne fenomenologije. Uz novinarski i autorski rad, bavila se i radio dramaturgijom

te je za Dramski program Hrvatskog radija adaptirala prozna dela suvremenih pisaca i književnih klasika. Živi u Zagrebu.

Viktor Radonjić (1973, Beograd), objavio je zbirke pesama: *Nadir* (2002), *Tmina i srebro* (2004), *Ekologija fraze* (2005), *Žvakanje amalgama* (2011), drame – *Šav, Čopor, Reteriranje kruga, Ambis 01* (2014), dvojezično srpsko-englesko izdanje izabranih pesama *Junak bez portfelja / A Hero Without a Portfolio* (preveo Novica Petrović; 2018), romane *Dete istog besa* (2016) i *Nađin karusel* (2021). Živi u Beogradu.

Biserka Rajčić (1940, Jelašnica kod Niša), završila je studije slavistike u Beogradu. Od 1962. Bavi se prevodnjem slovenskih književnosti, teorije književnosti, teatrologije, filmologije, estetike, filozofije, historiografije, istorije umetnosti, politikologije, teologije i dr. Objavila je oko 70 knjiga prevoda (poezija, proza, drame, filozofija, esejistika, politikologija i sl.) i knjige: *Pisma iz Praga* (1999), *Poljska civilizacija* (2003), *Moj Krakov – iz kulturne arheologije grada* (2006), *Imago Poloniae* (2014), *Pisma iz Poljske* (2018), *Faktomontaže* (2020) i *Šopen, Žorž Sand i njena deca* (radio-drama s CD-om), kao i niz tekstova u časopisima nekadašnje Jugoslavije i Srbije. Dobitnik je brojnih domaćih i stranih nagrada za prevodilaštvo, između ostalih i najprestižnije poljske nagrade „Transatlantik” za 2009. godinu. Živi u Beogradu.

Draginja Ramadanski (1953, Senta), arhivist, profesor ruske književnosti u penziji, prevodilac sa ruskog i mađarskog jezika. Objavljuje radove u domaćim, ruskim i mađarskim književnim časopisima. Objavila knjige: *Upotrzi za figurama* (proza u šest ruku, 2012), *Parodij-ski plan romana Dostojevskog* (doktorska disertacija 1991; 2013) *Sneško u tropima* (translatološki eseji, 2013), *Ili ne* (autobiografski eseji, 2018) i *Književne konjušnice* (eseji, 2022). Auktorka je antologije ruske ženske poezije *Uzvodno od suza* (2009). Prevela je pedeset knjiga lepe književnosti. Dobitnica je više nagrada: Nagrada Društva književnika Vojvodine za prevod godine (2002), Nagrada 9. Međunarod-

nog salona knjiga „Laza Kostić” za prevod (2003), Nagrada Udruženja književnika prevodilaca Srbije „Miloš N. Đurić” za prevod godine (esejistika, 2004), Nagrada za prevod s mađarskog Baszalikom múfordítói Díj a Szentteleky Napok tanácsa (2005), Nagrada Društva književnika Vojvodine za prevod godine (drugi put, 2013), nagrada na konkursu „Stevan Sremac – bal u Elemiru” (2020). Živi u Senti.

Milica Sofinkić (1995, Gospođinci), diplomirala je srpsku književnost i jezik na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu, gde je i masterirala, odbranivši rad „Pisanje i čitanje drugosti u *Knjizi o Nemačkoj* i *Embahadama Miloša Crnjanskog*”. Ovaj rad kasnije je objavljen u ediciji Prva knjiga Matice srpske pod naslovom *Crnjanski – na međi vlastitog i stranog* (2021). Trenutno pohađa doktorske studije i angažovana je kao demonstratorica u nastavi na Odseku za srpsku književnost na svom matičnom fakultetu, a radi i kao honorarna saradnica i lektorka u Kulturnom centru Novog Sada pri izdavačkoj delatnosti. Piše i objavljuje kritiku i naučne radove. Oblasti interesovanja: teorija i metodologija proučavanja književnosti, savremena svetska i regionalna književnost. Živi u Novom Sadu.

Srđan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev” u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović” iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga”. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi

uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta www.bestseller.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjanskog časopisa „Ulaznica” (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić”, te nagrada „Biljana Jovanović” i „Edo Budiša”. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna magla pada* (2017) i *Ljubavna pesma* (2020), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Tijana Tropin (1977, Beograd), doktorirala na Filološkom fakultetu u Beogradu sa tezom „Teorijski aspekti prevođenja književnosti za decu sa stanovišta studija kulture”. Objavila *monografiju Motiv Arkadije u dečjoj književnosti* (2006) i više desetina radova u periodici, najčešće o književnosti za decu, teoriji i poetici prevođenja i fantastičnoj književnosti. Prevodi sa nemačkog i engleskog (važniji prevodi uključuju dela Marsela Bajera, Elfride Jelinek, Lea Peruca, Kristofa Ransmajera i Franca Kafke). Zaposlena u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu od 2003. godine.

Dragana V. Todoreskov (1975, Novi Sad), doktor književnosti, književna kritičarka i istoričarka književnosti. Objavila je knjige: *Sterijine parodije – iskušenja (post)modernog čitanja* (2009), *Dan, kontekst, brzina vetra* (2010), *Pisati dalje – izabrane kritike* (2012), *Telo pesme* (2013), *Tragom kočenja: privajanje, preodevanje i raslojavanje stvarnosti u poetici Judite Šalga* (2014), *Zbogom, pričana istino – Ogledi o strategijama srpskih pripovedača* (2015), *Junaci naših varoši – Ogledi i kritike o savremenim srpskim pripovedačima i njihovim likovima* (2017), *Kako razumeti novu umetničku praksu* (sa Ljiljanom Maletin Vojvodić, 2022) i *U čekanicama – istorija ženskih mentalnih poremećaja* (2023). Radi u Matici srpskoj kao viši stručni saradnik – leksikografski redaktor na projektu *Srpska enciklopedija*. Živi u Novom Sadu.

Ulrich Filborn (*Ulrich Fülleborn*; 1920, Ričivil, Poljska – 2012, Erlangen, Nemačka), nemački

književnik i germanista. Studirao je nemački jezik, filozofiju, anglistiku i romanistiku u Berlinu i Hamburgu. Nakon što je doktorirao 1958. i habilitirao 1964. godine, postavljen je za profesora moderne nemačke istorije književnosti na Univerzitetu u Erlangu 1965. godine. Bavio se klasičnim nemačkim modernizmom, posebno Kafkom, Musilom i Rilkeom, kao i ranim realizmom. Objavio je, između ostalih, studije: *Das deutsche Prosagedicht. Zu Theorie und Geschichte einer Gattung* (1970), *Das Strukturproblem der späten Lyrik Rilkes. Voruntersuchung zu einem historischen Rilke-Verständnis* (1973), *Besitzen als besäße man nicht. Besitzzedenken und seine Alternativen in der Literatur* (1995), *Die frühen Dramen Heinrich von Kleists* (2007).

Dragoslav Hadži Tančić (1938, Leskovac), završio je Pravni fakultet u Beogradu. Objavio je sledeće knjige priča: *Tajna crnog luka* (1992), *Smrtonosne i drugolike priče* (1995), *Grčko slovo* (1999), *Mastilo nove učenosti* (2006), *U slavu lažnog svedočenja* (2006), *Plesač tanga u ostavci* (2009), *Iz donjeg sveta ljubavi* (2012), *Trpljenje priče* (2016), *Traganje za crnom kutijom sna (konlačne verzije i nove priče)* (2017), *Događaj u botaničkoj bašti* (2018), *Moje srce pleše na vetru* (2019). Živi u Beogradu.

Radivoj Šajtinac (1949, Zrenjanin), piše poeziju, prozu, književnu i likovnu kritiku, prevodi s ruskog i engleskog jezika, bavi se i dramaturgijom. Objavio je sledeće knjige: *Oružje ljudski ranjeno* (1970), *Šumi se vraćaju pragovi* (1974), *Darovno putovanje* (1978), *Panglosov izveštaj* (1982), *Suze u lunaparku* (1987), *Očenaš na Tajms skveru* (1991), *Olovni dolov* (1995), *Led i mleko* (2003), *Psi versa* (2005), *Kanjiška monotipija* (dvojezično na srpskom i mađarskom, 2007), *Severni izgovor* (2011), *Stara kantina* (2011), *Di* (2013), *Zlo cveća* (2013); knjige proze: *Banatska čitanka* (1991), *Moj bežejski deo sveta* (1994), *Bajke o grmu* (1995), *Čehovija* (1996) *Vež u vazduhu* (1998), *Žrtve bidermajera* (2000), *Sibilski glasovi* (2001), *Nada stanuje na kraju grada* (sa Uglješom Šajtincem, 2002), *Vodeno dete* (2004), *Pričica* (2005), *Kinesko dvorište* (2006),

Lyrik klinik (2009), *Severni izgovor* (2011), *Stara kantina* (2011), *Dilinkuca – kratke i friške banatske bajke* (sa Lj. Šajtinac, 2012), *Zlo cveća – poezija jednog klovna apsoluta* (2013), *Pseća suza* (2014), *Di? – nova banatska pesmarica* (2014), *Porcelan – roman u slobodnom stihu* (2017), *Ne-poznavanje prirode* (2018), *Suva igla* (2019), *Pe-lerina* (2020), *Aveti atara* (2020), *Pompeja ili dah u prahu* (2022) i *Mikelandelov pomoćnik* (2023); knjige eseja: *Hotel Čarnojević* (1989), *Demogor-gon* (1990), *Hajka na Akteona* (1997). Dobitnik je više nagrada za svoj rad, između ostalih „Đura Jakšić” i „Vasko Popa”. Živi u Zrenjani-nu.

Nenad Šaponja (1964, Novi Sad), pesnik, ese-jista, književni kritičar i putopisac. Diplomirao je na Medicinskom fakultetu u Novom Sadu, a na Medicinskom fakultetu u Beogradu je ma-gistrirao iz oblasti Socijalne psihijatrije. Od 1997. bavi se književnošću kao samostalni

umetnik. Godine 2002. osnovao je Izdavačku kuću „Agora”. Direktor je Kulturnog centra Vojvodine „Miloš Crnjanski” (od 2021). Glavni je urednik časopisa *Nova misao* (od 2022). De-la: poezija – *Đokonda* (1990), *Odrazi varke ili Ogledalo u dve duše* (1993), *Očevidnost* (1996), *More* (1998), *Četiri poeme* (2000), *Slatka smrt* (2012), *Postoji li dodir tvoje duše?* (2014), *Izgle-dam, dakle nisam* (2017), *Silazim u tišinu tega bačene kocke* (2019); esej i književna kritika: *Bedeker sumnje* (1997), *Autobiografija čitanja* (1999), *Iskustvo pisanja* (2002); putopis *A Brisel se dâ prehodati lako* (2018); naučna studija *Epi-demiologija alkoholizma* (1995). Poezija mu je prevođena na engleski, španski, italijanski, makedonski, rumunski, slovački, azerbejdžan-ski, bugarski, albanski i poljski jezik. Dobitnik je sledećih nagrada: Brankove, Prosvetine, „Milan Bogdanović”, „Miroslav Antić” i „Mo-ma Dimić”. Živi u Novom Sadu.